

Crezul Dragostei

Flavius Laurian Duverna

Crezul Dragostei

Când am pașit în legământ
Isuse Doamne să-Ți urmez,
M-a întărit, Cuvântul Sfânt
În mersul vieții pe pământ,
Și-n inimă am sădit un crez!

E crezul sfânt, al dragostei
Venit din scumpa veșnicie,
Jertfit pe muntele Golgotei
Să-nvingă legea grea a firei,
Ca transformat omul să fie.

Prin el, am început urcușul,
Pricipiu-n fapte îndrăznețe,
Escaladând, cu greu suișul
Nerenunțând la povârnișul
Spre piscuri-nalte și mărețe.

Și-am năzuit mereu mai sus
În scara pașilor spre Soare,
Având un dor tainic, nespus,
Să fiu cu Domnul meu Isus,
Să fac în mine o schimbare.

Pe calea muntelui Golgotei
M-am străduit să împlinesc,
Faptele scumpe, dragostei,
Prin pași atenți și mărunței
După Modelul Sfânt ceresc.

Să fiu pătruns în zelul mare
De-un sfânt orgoliu jertfitor,
Și nu de-aramă, sunătoare
Ce zornăie strident și tare,
Nici de chimval, zăngănitor!

De aş vorbi în limbi străine
Să pară a fi chiar îngerești,
Fără de dragoste-orișicine
Le va afla că nu-s depline
Și le va ști, doar omenești.

Și chiar de aș avea și darul
Cel mai măreț, de-a profeți,
Dar fără-de dragoste, amarul,
Crezu-mi vorbit mi l-ar știrbi
Și-n întregime, îl va zdrobi.

De aș pricepe toată știinta
Și taine multe, să cuprind,
Dacă-aș avea toată credința
Și de mi-aș da toată silința
Să văd cum munții se întind,

Fără-acea dragoste deplină
În Dumnezeu nu sunt nimic;
Doar umbra unui eu, haină
Ce n-are-n pământ rădăcină,
Ce merge-n jos, până ce pic.

Și chiar...dacă averea toată
Mi-aș împărți ca să hrănesc,
Săracii care umblă-n zloată
Desculți și-n frig în ziua toată
Și zilnic ei, flămânzi cerșesc,

Și încă și trupul de mi-aș da
Punându-l jertfă pe-un altar,
Dar dragostea, n-aș poseda
Când semenii-mi voi ajuta
Atunci vor fi, toate-n zadar!

Căci dragostea, e iubitoare
Răbdarea ei stă-n bunătate,
Ea face bine pentru-oricare
Nu pune semne de-ntrebare
Vărsând belșug de sănătate.

Pe nimenea nu pizmuiește
Și lauda, nu-și pune în față,
Ea pe cel slab îl întărește -
La orice lucru se gândește
Să dea un sfat, și o povață.

Ea nu se umflă de mândrie,
Cu necuviință nu se poartă,
Și nu-și revarsă a sa mânie
'N momente grele de isterie
Prin apărarea-i cea deșartă.

Ea nu își caută, folosul său
În centrul celor ce trăiește,
Nu se gândește,-a face rău
Și nu urează drum spre hău
Acelor ce-o nedreptățește.

De tot ce-i rău, nelegiuire,
Ea nu poate...-a se bucura,
Doar adevăr, spre făptuire
Tot ce e bun, pentru zidire,
O poate oricând, reînvia.

Și-astfel, ea poate acoperi
Vorbiri multe, chiar greșeli,
Nici lucruri n-ar...descoperi
Nici despre fapte n-ar vorbi
Care-ar stârni, mari răfuieli.

Ea crede totul ca pe strune,
Spunând la toți deopotrivă,
C-are intenții, cât mai bune
'Napoi cu turma la pășune
Când viața le este-n derivă.

Și poate chiar multe suferi
Dela toți, cei ce-o bârfește,
Tendința de-a se preamări
De-a urca sus spre-a se fâli
Din palmaresul său lipsește.

Astfel, nădăjduiește-ntruna
Când lupta va fi terminată,
Să poarte-n Domnul cununa
Considerată, ca și-arvuna
Sfântă și prea mult sperată.

Căci dragostea, nu va pieri
Și nici-odată nu s-o stinge;
Proorociile, toate-or sfârși
Căci ce-a spus se va-mplini,
De ea păcatul, nu s-atinge.

Și-ori și ce limbi, vor înceta
Chiar orice știință va apune,
La tot ce știm vom renunța,
Și-n minte ne vom pronunța
Gândind la alte lucruri bune.

Și-acum rămân acestea trei:
Credința, și nădejdea mare,
Dar cea mai tare, cu temei,
E forța scumpă-a dragostei
Pe Golgota cea jertfitoare!

Ea e cuvântul cel mai drag
În inima-mi ca și-un trofeu,
Căci n-are limită, nici prag,
Faptele-i bune, - curg șirag
Jertfindu-Se, va sta mereu!

Ea-mi este crezul mântuirii,
Imbold în bine de neînfrânt,
Sperând la vremea înnoirii
Când fi-va-nceputul zidirii -
Cu ea să fiu și-n cerul sfânt.

Flavius Laurian Duverna